

EL NOU PARTIT DE DON MELQUIADES

—Un altre pasteler an aquest carrer? Aviat no'ls deixarà viure la competència.

Amaguèu les criatures!—Potser ne farem massa

L'affaire sensacional de la Enriqueta Martí, la segrestadora, la dona dels misteris, la lladra d'infants, que amb tots aquets noms es conegut el seu usual y vulgaríssim, ens ha fet adonar d'un nou y insospitat perill a que estàn exposades les criatures en aquesta Barcelona dels nostres pecats.

Oh pares que teniu fills! Oh mares que teniu filles! Ja no es ara solament del xarrampió, de la escarlatina, de la verola y del catarro de qui havèu de témer atentats contra la vostra ignocenta mainada; ja no serà tan sols la por dels tramvies, dels cotxes y dels automòvils lo únic que us posarà l'ai al cor mentres tingueu la canalleta a fora de casa, mal confiada al compte de criades y mainaderes...

La feta de la Martí es reveladora, com hem dit, d'un nou perill amenassador pera aquets angelets de la mitja al garró y de la candela al nasset, no previst fins ara ni per la Junta Provincial de Protecció a la Infancia, ni per la Lliga contra la mortalitat infantil, les dues entitats que tenen per objecte fonamental la guarda y defensa dels nostres patufets.

El cas es trist, però cert: a Barcelona hi hà dones que roben criatures per fins més abominables que'ls dels clàssics segrestadors que s'apoderaven dels infants pera destinarlos a la pràctica d'exercicis acrobàtics acollats amb saltimbanquis trashumans, segons resen les noveles folletinesques y qualque pel·lícula cinematogràfica sentimental.

Al cap y a la fi, per molt que patissin els segrestats amb tal objecte, per més tips de llenya que sofrissin y encara més de gana que'n portessin, algún d'ells arribava devegades a les sumitats del art de la gimnàstica, assolía la categoria de número sensacional en algún Circ Equestre de París, Berlín o Sant Petersburg, y acabava per ser reco-negut per la seva mamà, que generalment resultava ser marquesa, comtesa o baronesa pel cap baix, la qual veia recompensades les seves anteriors angúnies al trobarse novament amb el fill als

brassos, tot lo desllo-rigat que vulguin, però amb honra.

Ara el pervenir que espera a les criatures segrestades es, per lo que s'ha pogut sospitar, molt menys brillant que tot això; aixís es que ha obrat molt santament el guardia municipal senyor Asens en desen-llassar la novela tràgica de la nena Tere-seta Guitart en el bell punt de la introducció,

retornant ja noiet a la llar paterna y posant a l'ombra a la seva segrestadora, sobre la qual pesen vehemens indicis de no ser aquet el primer delicté d'aquesta naturalesa que porta al damunt de la seva tenebrosa conciencia.

El tipu de delinqüència de la Enriqueta Martí es certament repugnant, abominable, però al fi y al cap aquesta dona no era més que instrument de satisfaccions més repugnants y abominables encara, contra les quals se revelen els més elementals sentiments de decencia y d'humanitat. Fastigosa es la industria a que's dedicava la segrestadora, però més fastigós es considerar que aquesta industria té mercat a Barcelona, y que'ls consumidors del article que la fan possible, lluny d'anar a fer companyia a la Martí, seguiràn lliures y gosant de reputació social.

Amaguèu les criatures! Aquest es el crit que se'n s'escapa en presencia d'aquestes coses que passen... Deixem-les ben assegurades a dintre de la caixa de cabals si es precis, quan haguèu d'anar-vos-en de casa, perque hi hà lladres que'n són més llaminers que no pas altres dels diners y de les joies, y quan les haguèu de treure a passeig, porteu-les fermades, engabiades, no deixant el revòlver de la mà y portant un gos de presa per endavant.

..

Que la opinió pública hagi exteriorisat general satisfacció pel descobriment de la nena Guitart, ho trobem molt lloable; el geste del guardia municipal cedint en favor de la petita el premi de cinc centes pessetes, ofert per una personalitat de Barcelona, al que descobris el misteri, es aixís mateix mereixedor de tota alabansa; en lo de que alguns diaris hagin exprmut tal vegada excessivament la taronja del succés pera vendre més paper, ja hi estem avesats y resignats, però, parlant francament, es el nostre criteri que tot lo que ha passat d'aquí resulta moixinganguesc.

Moixiganga es la dels industrials que han omplert de joguines a la nena ex-segrestada y els empresaris que li han dedicat funcions teatrals amb vistes al reclam que això'ls havia de fer; moixigangueshanestat les ovacions d'un sentimentalisme cursi que s'han dedicat a la Tere-seta y als seus apreci-ables papàs, que no perden ocasió d'exhibir-se amb ella públicament, aspirant amb verdadera fruició els perfums de l'auri-ola popular.

Cavallers, a fi de comptes, no té tan mèrit com això — al

menys aixís me sembla — tenir una filla que hagi sigut segrestada, perquè, si ara resultava que això es mereixement digne de tenir-se en compte y que per aquet camí's pot arribar a la gloria, ben segur que ja no foren tants els que s'arrisquen per les altures pilotant areoplans, ni els que, més agosats encara, escriuen comedies, exposant-se a conseqüències ben poc agradoses.

La desgracia es certament interessant sempre, digna de ser compadida, però no en tots els casos

aquell que l'ha soferta, quan no s'hi hagi exposat per motius de be comú, deu ser considerat com un heroe mereixedor del públic homenatge.

La nota de tendríssim sentiment, de santíssima alegria que representa l'abracada del matrimoni Guitart a la seva filleta retrobada, porta en si una flaire d'hermosa intimitat, que s'esbrava posada al mitg de la Rambla o a la platea del Tivoli. Això ja es del domini del caricaturista.

LLEIXIU

ELS GOSSOS DETECTIVES

—Vés amb quina cara li tiro jo el llas, Y si resulta que es un detective de la Rambla?

Pot-pourri setmanal

Romanso de la segrestada

Entre Tibidabo y mar
hi havia una galán noia
que portava'l gentil nom
de ciutat de Barcelona.

Sa hermosura y sos cabals
tenien una gran fama
y venien de molt lluny
no més que per contemplar-la

Prò sia perquè'ls senyors
que havien de cuidar d'ella

s'entretinguessin renyint,
o per causes que's coneixen,

lo cert es que vingué un jorn
que la gentil Barcelona,
sense mirament ni rés
fou segrestada per forsa.

Uns homes molt mal carats
de diverses procedencies,
a Casa de la Ciutat
la van sitiar de veres.

L'un li tallava'ls cabells
per vendre's-els desseguida;
l'altre li robà les joies
y altres coses que valien.

Y a tant varen arribar,
que la noia en poca estona
s'empobri com una rata,
prò com una rata pobre.

Be prou els bons ciutadans
se van posar a la mira,
prò quan s'hi varen posar
ja ni camisa tenia.

El municipal de punt
que en aquell temps se cuidava
de Casa de la Ciutat
era un Marqués que badava.

Prò a l'últim, amb molt esforç,
uns senyors catalanistes

van posar-se be a l'aguait
y varen trobà una pista.

Aleshores van lograr
que, a comptar desde Cap d'any,
treguessin el gura neula
posant-hi un altre cipal.

Aquet, si segueix com ara,
no fora gaire dubtós
que lliurés la segrestada,
prenent als segrestadors.

Fransa y Espanya

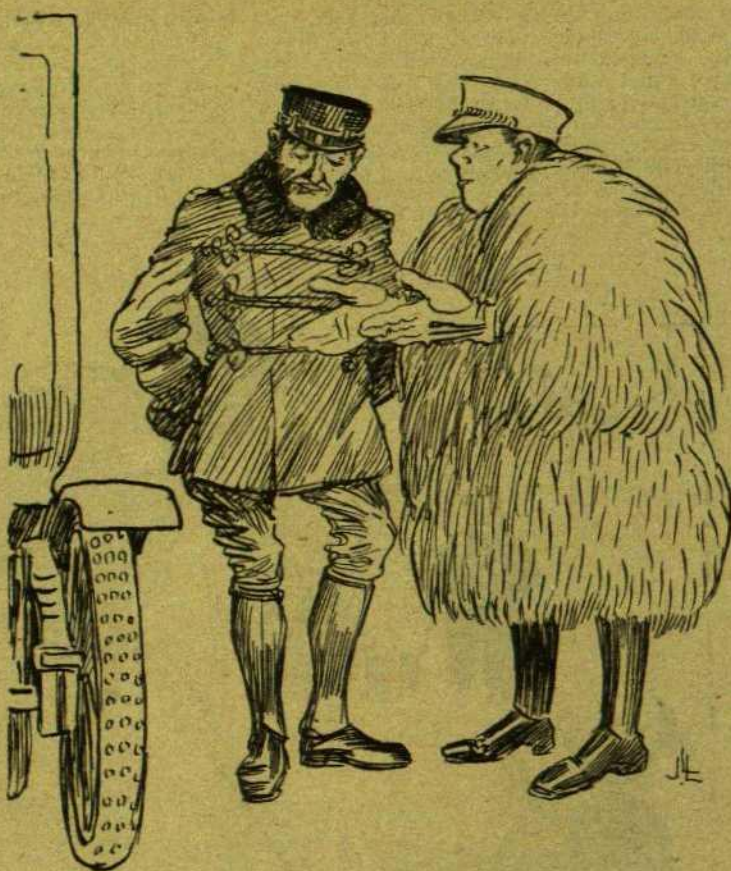
Francament, per lo que veig,
la qüestió franco-espanyola
va seguint poc francament,
doncs la franquesa no hi sobra.

Tothom demana franquicies
per ocupar una zona,
prò de franc; y francament,
de franc poca cosa's compra.

Si's parlés amb més franquesa,
ja seria una altra cosa,
prò francament, trobo que
de franquesa n'hi hà tan poca,

que crec que aquesta qüestió
es tan poc franca, que fora
molt millor que se'n digués,
«qüestió poc-franco-espanyola».

FLAVIUS

—Per les carreteres d'Espanya no's pot anar; a més de ser molt dolentes, a cada dos per tres trobes un pagès que t'entrebanca les rodes.

DESDE PARIS "S'enciende"

que dels exploits de la banda de lladres moderns
que, en pocs dies, han fet més mal que dues pe-
dregades diàries.

No, vaja; no vull narrar els fets com qualsevol
vulgaríssim corresponsal de Los Sucesos. Vull so-
lament fer notar el perill de les informacions que's
publiquen aquets dies a París amb motiu d'aquets

(De nostre corresponsal
molt particular)

«Paris noir». — Infor-
macions exemplars.
— La qüestió es ser
modern. — Lladres a
la americana. — Sis-
tema mixte.

*J'*n'y a pas moyen!
En va he volgut sus-
traure-m a la nota del
dia; en va he cercat
pour rigoler algún trait
de Paris amusant. Tot
ha sigut inútil. Jo ma-
teix faig com els purs
parisencs y no sem'ocor-
re parlar de res més

fets salvatges y altres relacionats amb la vaga de
chauffers.

Sapigut es que'ls vaguistes han arribat ja al
comble del sabotage. En diversos garages les bom-
bes han esclatat a dins dels autos, però no es això
lo més interessant de la qüestió, sinó la manera
com els grans diaris informen y'ls resultats d'aquet
procedir.

Je concrète: Le Matin, l'endemà dels primers
atentats, publicava un gravat lineal reproduint el
sistema y configuració de les bombes utilitzades
pels vaguistes. Se veia allí la disposició dels tubus
y en cada un d'ells el nom de les substancies que
contenien.

Al dessota, l'explicació pràctica de la manera
com obren les substancies al comunicar-se.

De totes maneres, un dels lletreros d'un tubu va
sortir un xic esborrat, y conten, no sé si en veritat,
que varen ser més de vint les persones que's varen
presentar a la redacció de Le Matin pera saber
ben be'l nom d'aquella substancia.

L'endemà en un sol garage varen esclatar sis
bombes.

Amb l'affaire de l'automobile grise ha passat dos
quartos de lo mateix. L'odissea d'aquets lladres
a l'americaine, com els hi diuen, ha impresionat a
l'opinió de tal manera, que'ls diaris aquets dies
eren arrancats de les mans dels venedors.

Tothom llegia, a la llum dels fanals, el camí dels lladres, els quals a bord del seu automòvil gris, robat, anaven matant desde la finestreta, amb el revòlver, també americà, hélas, a tots els agents que's presentaven a tret.

S'ha especificat tant la facilitat amb que un malfactor pot *operar* tenint automòvil, y l'immunitat en que poden quedar els seus crims, que aquets dies no se sab altra cosa que robos d'automòvils y lladrocinis efectuats per aquet procediment.

Y la prova de que aquestes informacions porten el bon exemple, està en esmentar el cas succeït en una joieria de la *banlieue* de París un d'aquets dies.

El lladre es l'home més actualista que hagi mai existit.

Tip de llegir els dos procediments del dia, la bomba y l'automòvil, va pensar en utilitzarlos am-dós, o sia fer procediment mixte. No tenint automòvil, o nò sabent fer-lo maniobrar, o simplement per un excés d'individualisme, l'home va utilitzar una bicicleta que va robar *ad hoc*.

Després, seguint les paternals indicacions de *Le Matin*, va construir-se una bomba.

Y sempre guiat per les informacions periòdiques, va anar a tirar la bomba a la joieria; l'aparador saltà a bocins. Ell arrebegà les joies que li varen venir a les mans, y *enfourchant* la bicicleta, fugí.

Uns agents y transeunts varen perseguir-lo. Ell aleshores se tregué de la butxaca un diari pera enterar-se de lo que fa un lladre modern en casos com el en que's trobava, y llegint que atacava a cops de revòlver als seus seguidors, va fer-ho aixís, deixant anar setze trets, alguns dels quals varen ferir a varies persones, desapareixent després el lladre moderníssim, disposat a comprar el diari del vespre, pera veure si la premsa el tractava amb el mateix *carinyo* que als demés.

Avui si que podem dir de debò que París *s'encien*de.

Ho sento per vostès y per mi.

Un autre jour ça sera mieux

TARTARIN

El cigarro de l'estanc

Tragedia

En Vicens aquella tarde comprà un cigarro a l'estanc; va ficar-sel a la boca, després d'haverlo escapat; en el cuixal de les calces un misto al punt va fregar, y amb la més gran diligència, tot xuclant y mastegant, provà d'encendre'l cigarro, *el cigarro de l'estanc*.

Abans de fè'l fet, de sobte, el misto se li apagà; ell que'n rasca al punt un altre, sense treuren resultat; y vinga encendre més mistos y corsecar-se xuclant, fins que va gastar la capsa y una de nova'n comprà sens podè encendre'l cigarro, *el cigarro de l'estanc*.

Troba un amic al tramvia, foc li demana a l'instant, mes tampoc logra altra cosa que tornarse a enrabiar. De sobte, una gran idea s'apodera del seu cap, diu al conductor que pari y devalla molt trempat tot mastegant el cigarro, *el cigarro de l'estanc*.

Un encenedò automàtic d'aquells que no fallen mai,

—Tan anticlerical y observes la Quaresma?

—Es que, abans que anticlerical, só molt observador.

A LA TABERNA

—Són les 12: an aquesta hora ja puc practicar una obra de misericòrdia. Com ara tot lo que's cobri de les 12 per amunt va gravat ab l'impost de Beneficència

en Vicens amb diligència
se'n va al moment a comprar,
y mastega que mastega
y xucla que xuclarà,
fins que, a copia de fer proves,
l'encenedó es espatllat
sense que cremi el cigarro,
el cigarro de l'estanc.

Com últim recurs, s'enfila
en Vicens dalt d'un fanal,
posa'l cigarro a la flama
per veure si l'encendrà;
quan ha passat prop d'una hora,
el veu un municipal,
y detingut fa seguirlo
a Casa de la Ciutat,
mes no s'encén el cigarro,
el cigarro de l'estanc.

En Vicens va encès de rabia
camí de la casa gran,
y les sangs se li recremen
y li surt foc pels caixals;
prò per encès que ell estigui
y se li cremi la sang
y pels caixals foc li surti,
no arriba a cap resultat
y segueix fret el cigarro,
el cigarro de l'estanc.

En aquestes s'ennuvola
tot el cel de cap a cap
y al punt se desencadena
una horrible tempestat.
Abans d'arribar a terme,
sobre en Vicens cau un llamp
amb tan bona punteria
que'l deixa carbonisat,
y ni aixís crema'l cigarro,
el cigarro de l'estanc!

UN SERVIDOR

Reflexions d'un ignorant

Els pardals de la Rambla

No'm sembla de molt sentit comú aqueixa flaca que tenen els barcelonins, més per costum que per reflexió, envers els pardals de la Rambla.

Els pardals de la Rambla, y deixin-m'ho dir ara d'una vegada per sempre, trobo que hi fan una gran nosa, hi fan molt lleig y són una gran incomoditat pera'ls que hi passen.

Deixant apart que'l pardal es un auell lladre per excelència, mal carat y rabiós, lo qual ningú dirà que sien qualitats pera fer-se simpàtic un auell, els pardals de la Rambla van allí com si fos a les habitacions més intimes de llur casa y s'ha de confessar que, ni entre besties ni entre persones, es molt correcte tenir les habitacions més intimes a la vista de tothom y al damunt de tothom, sense trespas que ho separi.

Quan un passa per les Rambles al caient de la tarde y veu els arbres pelats y amb les branques plenes de bonyets, experimenta una sensació tan desagradable, com la que experimentaria davant la visió d'un veriolós. Els arbres sembla que tinguin la verola, y una verola de mal genre, car la forma d'un pardal descansant o dormint es, més que antipàtica, repulsiva. No's ven més que una bola rodona estarrufada que pertany a un animal tip, millor dit, que es tota ella un animal tip, una tripa plena y en plè funcionament. Y pera acabar-ho d'adobar, aquelles boles adormides en periode de digestió deixen anar de tant en tant la materia que la asimilació elimina, caient ofensivament sobre'l capell o damunt l'espatlla dels ciutadans que passen per sota.

Això fa gràcia a molta gent, mentres la materia eliminada cau a sobre dels altres, sense recordarse de la contrarietat que van tenir quan ells van haver de treure el mocador pera la inútil tasca de netejar llur capell, y sense pensar que demà els pot passar lo mateix.

Ara, amb motiu de la poda radical dels arbres de la Rambla, els pardals van fer veure uns quants dies que tenien una gran pena y van escandalitzar Rambla amunt y Rambla avall pera cridar l'atenció dels barcelonins, però a l'últim s'han aprofitat dels arbres que quedaven amb branques, desde les quals, ben tips y ben malhirosos, paguen ofensivament la simpatia que tan banalment els tenen els barcelonins.

A LA PLASSA

—Ai Reina Santissima! M'han robat un plat de *menuts* que tenia assobre la taula.

—Per què no vigilava més, dòna? No veu que aquets dies no's poden deixar sols els *menuts* amb això de les segrestadores?

LA NENA SEGRESTADA

—Después dirán que los guardias municipales no hacemos rès y que nos pasamos todo el día a cà la planxadora.

L'aspecte artístic del segrestament

FRANCAMENT, el tipu més simpàtic de tota aquesta colla de *belles persones* que intervenen en el gran *affaire* que fa uns dies no'ns deixa sossegar ni viure, per mi es en Pujolà, marit de la *segrestadora* y artista de grans *vuelos*, més o menys radicals.

Se veu que es un home abstret en les coses belles y les mongetes rènegues. Y que a n'ell no li parlen de rès més que del *arte sublime de Apeles* (que diu *El Liberal*) y la verdura (en el bon sentit de la paraula).

Treballa tan de bona fè y menja tanta hortalissa, que fins se creu que si en la pròxima Exposició de Belles Arts hi hà en el Jurat en Carles Vázquez, en Mainar y en Falp y Plana, segur s'emportarà una primera medalla y... un parterre. Ha trobat el secret del procediment dels grans mestres contemporanis. Pintar sense saber de dibuix!

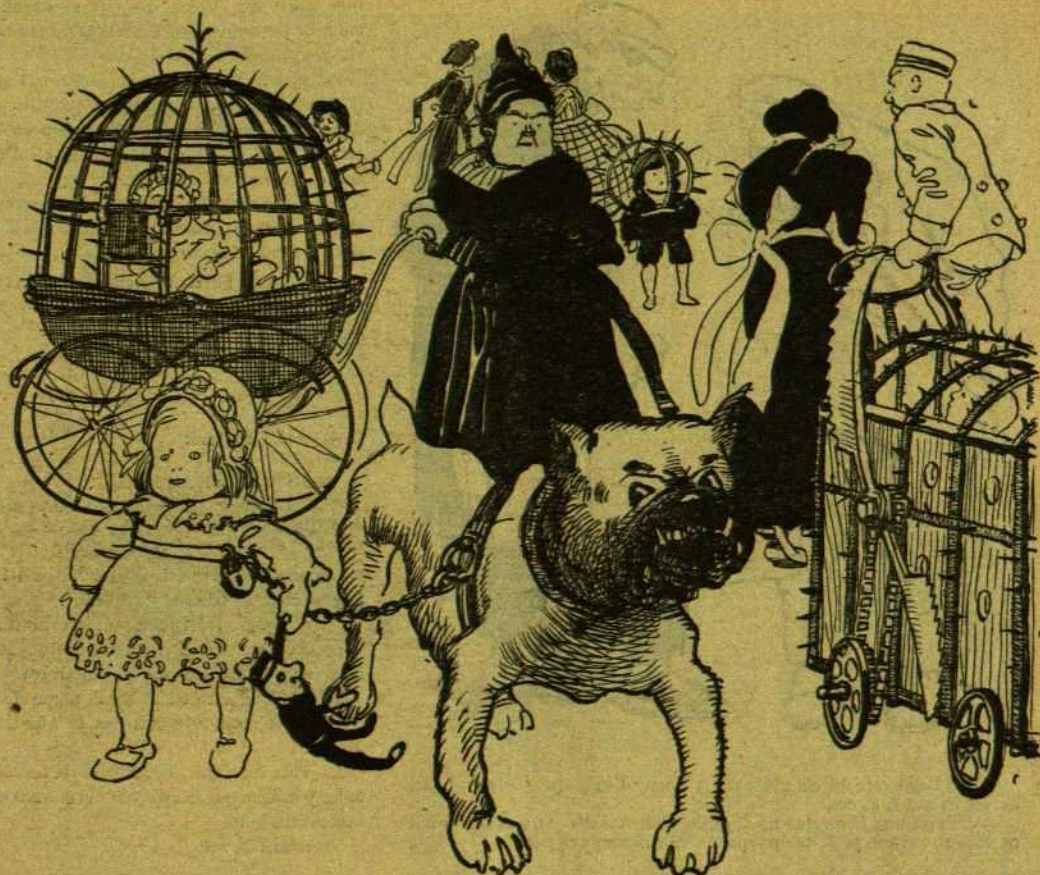
A primera vista sembla mentida que sense dibuix y amb l'imaginació exaltada sols per l'escarola y el bròquil se puga arribar a fer un bon retrat, mes hi hà que tenir en compte que a lo que ell se dedica es sols a estampar fesomies lerrouxistes. Queda tot explicat. Perque fassin-me el favor de dir si la fesomia de D. Alexandre té cap dibuix?

Es precis, doncs, que'l partit radical no desampari a artista de tan mèrit. Es indispensable que en Lerroux, ara que encara es poder en Canalejas, miri de conquistar un lloc d'honor per en Pujolà en l'Academia de Sant Fernando, y si no's pot arribar a tant, que en Serrallara el posi de professor de dibuix en una de les escoles de districte municipals, que al fi y al cap molts altres n'hi ha colocat de més dolents.

En fi, s'ha de fer quelcom! Si en lloc d'ell fos la seva *senyora* la «artista», nosaltres li tindriem una plassa trobada: la fariem directora artistica de *Papitu*; allí podria matar dos pardals d'un tret: fer art, corrompent menors.

Toquèu-la, Santiago, que m'heu fet riure amb «El pintor de miracles» amb que'ns heu fet el debut dintre'l Sindicat d'autors. Y es bonic això de que un president honorari fassi d'au-

ELS SEGRESTAMENT DE CRIATURES

Precaucions indispensables que s'hauràn de pendre en lo successiu pera treure la canalla a passeig.

tor actiu ab la vèrbola amb que ho feu vos. De les persones que entren en el vostre sàinet jo'n conec algunes. Y podèu ben creure que les heu sabudes mapar de tal manera que, sinó fos que totes parlen—y parlen be y honestament y sense entrecalades—podriem dir que sols els falta parlar.

Y els actors us el fan be'l sàinet. Sobre tot ara que ja tenen el tèl ben tallat, cosa que no podia pas dirse de tots el primer dia. No faig salvetats, perque ab aquestes coses sempre resulta que un hom, per bondat de cor, acaba salvant tota la colla. Per això prefereixo afirmar que, malgrat lo dit, tots varen fer-ho be: la Verdier, la Roldàn, la Pla, en Bargès, en Barbosa, en Galceràn, en Blanca, en Puiggari y etc., etc. Al cap d'avall ara no n'hi ha un sol que no vagi a l'hora.

També hi solen anar els artistes que acompanyen la Pino en la campanya de comiat de la escena que està fent a No-vetats y en la qual demostra que, si realment se retira, es per-que'n té ganes y no per altra cosa, perque ara com ara està al bo de les facultats que tots li reconeixem.

Mentres tant en *Ricardito*, a Romea, cargola amb el *Cyrano* les fuetades de consuetat, amb gran satisfacció del públic amant dels versos que cantin y dels actors que'ls sàpigen cantar.

Els que fan «Anita la risueña» al Tivoli, ara estan enfei-

nats ensejant «El príncipe casto». Jo no'ls responc de que l'obra sigui casta com el príncip, perque no la conec, encara que posaria les mans al foc de que no deu ser-ho. Amb tot, quan s'hagi estrenat ja'ls diré la meua opinió.

VIROLET

Bons pagadors

ELS regidors lerrouxistes les han empreses contra l'Alcalde, amoinantlo a tot'hora pera que pagui *determinats* comp-tes.

L'Alcalde no's deixa enternir y contesta que són alguns els millions de pessetes que's deuen y que ell no disposa més que de 100.000.

—Has llegit que an els xinos de la Xina, d'ensà que tenen república, els hi tallen la cua?

—Vetaquí una feina que no tindran amb nosaltres quan la república vingui, perquè ja fa temps que'ns van prenent el pel.

Els lerrouixistes no'n tenen prou y reclamen. Tenen un gran interès en que's paguin comptes y això es més significatiu que tot el comentari que nosaltres hi fariem.

Ja ho vam dir al comensament
y ho tornem a dir avui:

Als lerrouixistes; els *Sostres*
els hi han caigut al damunt.

Un saldo

L'Ajuntament de Bruseles ha fet enderrocar el magre monument que'ls anticlericals belgues havien fet eregir a la memòria del desgraciat Ferrer.

Ara que's remou això dels bens den Ferrer y que sembla que don *Pepe* no vol «acorrallar», qui sab si seria una bona pensada que'l nostre demòcrata president adquirís per poc preu aquest saldo de monument.

Aquet si que fora un digne coronament a l'obra del partit que dirigeix el senyor Canalejas.

Apa, aprofitèu la ganga!

Una pregunta indiscreta

EL governador ha reunit als inspectors de policia reiterant-los-hi les ordres de que perseguixin de debò tot lo que constitueixi un atac a la moral. (No riguin, que ja sé lo

que volen dir. Volen dir que si haguessin de complir les ordres den Portela ja sabem qui hauria de comensar a córrer).

La prova de que'l governador té'l propòsit d'acabar amb els escàndols que pública y privadament se cometen a Barcelona està en que ha fet un canvi d'inspectors, posant els d'uns districtes a altres y vice-versa.

Això està molt be, encara que aquets canvis suposen dubtes respecte l'integritat dels trasllats... Però se'ns ocorre preguntar:

Molt be estan aquets trasllats
que ha fet el governador,
prò ara qui traslladarà...
al senyor... traslladador?

Instrucció... superior

LEGIM en els diaris locals:

«El primer teniente de Alcalde, señor Mir y Miró, ha regresado del viaje de instrucción que ha realizado por el extranjero».

Segons notícies que tenim, el viatge del senyor Mir ha estat instructiu y edificant.

La major part del temps que ha durat la seva ausencia l'ha passat a Monte-Carlo y a París, llocs on l'instrucció està a gran altura.

Sembla que amb ell hi havia algun exregidor lerrouixista molt interessat en la qüestió de les aigües.

La vida que han fet ha sigut de les més regalades y creiem que en Mir haurà retornat completament instruit.

No estarà de més.

..

També's diu que la tornada den Mir y Miró obeeix als rumors que circulen de la pròxima anada del Sr. Sostres a Madrid.

Tots vostès recordaran que cada cop que s'ha anunciat que l'alcalde se'n anava a la Cort, els regidors més aprofitats de l'Ajuntament telegrafiaven desseguida a n'en Mir pera que vingués a possessionar-se de l'alcaldia.

Alguns maliciosos creien que aquesta pressa en fer tornar al instruit tinent d'alcalde era pera evitar que en Vallés y Pujals ocupés l'alcaldia.

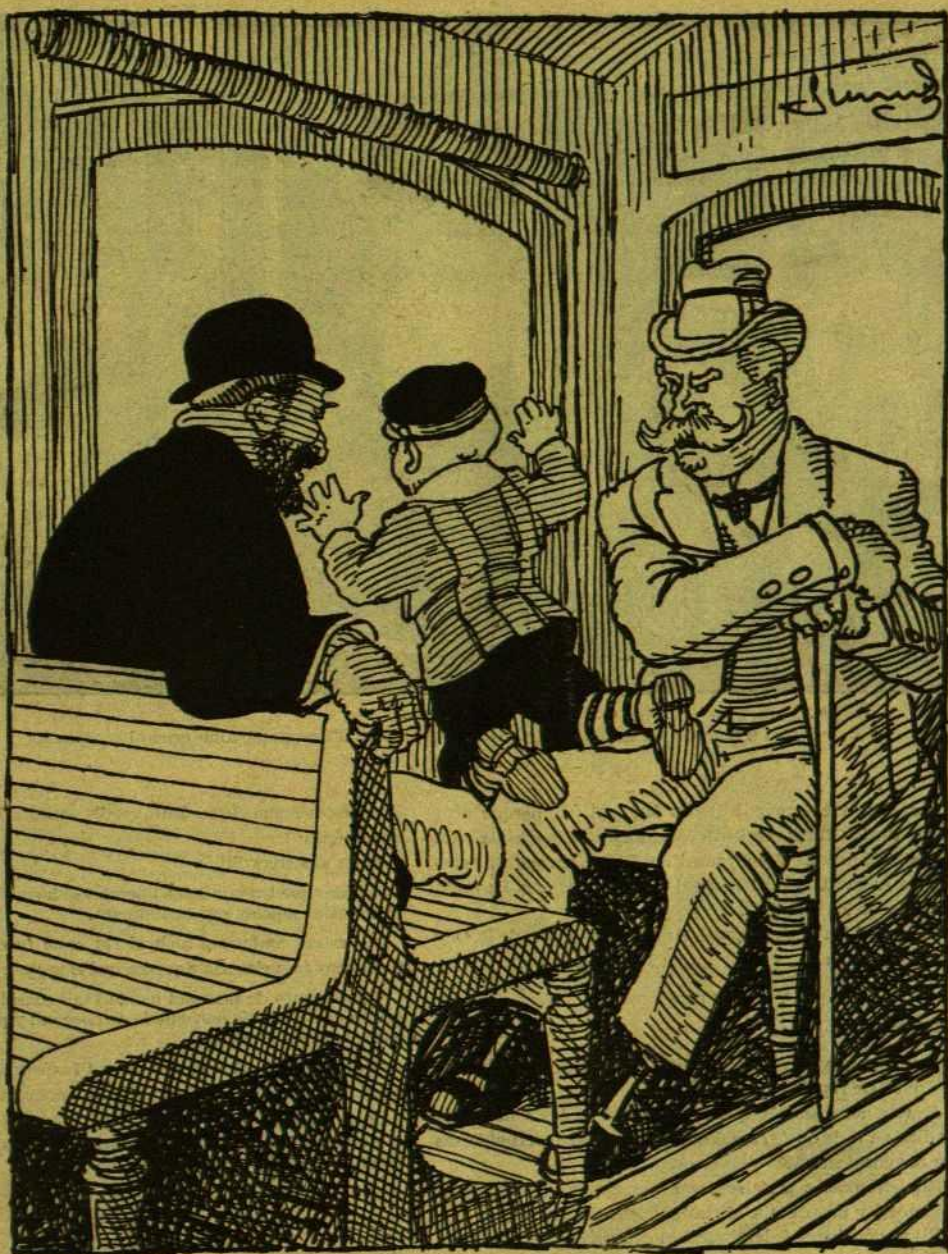
Això es pensar massa. Sembla que, en realitat, els lerrouixistes no senten aquesta baixa passió d'enveja, y que'l motiu de volguer que en Mir ocupi la cadira del batlle, sols sia per unes quantes hores, no té més objecte que'l de que en Mir firmi, com alcalde, lo que l'alcalde no sembla gaire disposat a firmar, referent a pagos y a comptes.

M'agrada sempre posar
en son lloc totes les coses.
Els no fan res per enveja;
tot ho fan per la garrofa.

Sis rals de menys

EL Centre d'Unió Republicana del districte VII, s'ha donat de baixa d'El Poble Català.

El Consell d'Administració s'haurà de convocar ara urgentment pera veure de fer economies, doncs ara seran sis rals

ELS NENS ENTREMALIATS

—Miri: si aquest nen fos meu, ja li hauria donat un revés que li hauria girat la cara.
—Doncs jo, si el nen hagués sigut de vostè, ja l'hauria tirat per la finestra.

menys els que ingressaran en la caixa del diari nacionalista.

Ja sé lo que faràn. Supressió del sou d'un redactor, y en paus. Això farà just els sis rals.

Y després se donen el luxe de tenir encara una baixa.

Aixís sempre's veu que tenien un suscriptor.

Lerrouxistes de R. O.

Com tothom sab, aquell senyor Juncal que va ésser elegit regidor de Barcelona pels vots lerrouxistes, va ser declara-

rat incapacitat pera exercir aquet càrrec, a causa de fer sols uns pocs mesos que residia a Barcelona, quan la llei exigeix tant o quant temps de residència.

L'home no s'hi avingué y va interposar recurs contra l'acord de la Comissió Provincial. Tothom estava tranquil respecte la resolució que recauria, perquè en això la llei es taxativa.

Doncs ara ve una Real Ordre del ministeri de la Governació donant la raó a n'en Juncal.

Servei a domicili de la sanfaina ¡CU-CUT!, que acaba d'inventarse amb general acceptació.

Vostès se'n extranyen? Doncs fan mal fet, perquè pera lograr Reals Ordres resolent coses indiscutibles n'hi ha prou ab ser lerrouxista. Y en Juncal no sols es lerrouxista, sinó que no es català y té l'honor d'ésser cunyat den Lerronx.

■ En Canalejas s'ha lluit.

Y el partit lerrouxista també. Ara tindrà regidors de R. O. y això sempre muda.

«Eramos pocos...»

S'està organisant un nou partit... a veure si endevinen de què? De republicans.

Aquets nous sèmbra que seràn d'ordre. Aixís ho diuen els diaris a fi de que's cregui que'ls altres partits republicans són revolucionaris. No s'ho creguin.

Els lerrouxistes ja sabem aon van ara. El seu queje té automòvil y un palau a Madrid. Volen més ordre?

Els nacionalistes federals republicans, no sols són d'ordre, sinó que són mansos. El més fiero es la *Cuca-Fera*, y tot just piula.

En Coromines, ja ho va dir un ilustre dissident de tots els partits catalanistes, no es més que un anarquista escarmentat.

Y en Lluhi... fiscalisa, serenament, naturalment.

Queden els den Sol, que es ell sol. Ja no's pot demanar més ordre.

Y al damunt de tot això en Melquiades Alvarez vol afegir-hi un nou partit republicà d'ordre.

Rès, que tenim la república a dues passes... de muleta.

Ensenyances... oficials

A tots els que's complauen en escampar per les cinc parts del món que a Espanya no's preocupen de l'Instrucció,

els hi recomanem els següents retalls, extrets d'una ressenya del Congrès:

Parla el senyor Silió:

«Parece que los ministros liberales se hayan dado la mano para gastar mucho, sea como fuere».

No estem conformes amb el *sea como fuere*. Sabem perfectament com els gasten y pera què'ls gasten.

«El aumento de personal ha sido tan considerable, que los gastos de Secretaría han subido de doce mil y pico de pesetas a noventa mil pesetas».

Tira peixet! Això si que es posar l'Instrucció a una altura considerable. No hi arriba tothom a noranta mil pessetes!

«Las Escuelas Superiores del Magisterio se fundaron con el exclusivo objeto de repartir sueldos, por que los liberales tienen más liberalidad que liberalismo».

Lo de liberalidad, si'l men olfat no m'enganya vol dir lo que en català designem pel nom de gana.

Andante

«Sostiene que el señor Codina fué nombrado profesor de la Escuela Superior del Magisterio careciendo de condiciones y que algunas clases de dicho centro son una completa farsa, pues carecen de material y de alumnos».

Expone que en Covadonga había antes un conservador con 750 pesetas al año y ahora hay un inspector con 3.000 y un arquitecto con 4.000 y un conservador con 7.000».

Un conservador aixís, amb aquet sou regular, no hi hà dubte que es un home que ja's pot ben conservar.

Després d'explicar el senyor Silió el procediment de la Me-

moria, pel qual un amic qualsevol del govern pot cobrar mil pessetes quan li convingui, fent sols algunes quartilles tractant dels habitants de la lluna, passa a tractar de les Biblioteques Populares, una de les obres més democràtiques que ha realitzat el partit de don Pepe.

Y diu:

«Que entre las obras adquiridas, varias han sido pagadas dos veces, consignándose en las listas una vez por el nombre del autor y otra con el título del libro.

Figuran libros que no han existido nunca. ¿Quiere decirme S. S. y el jefe de la mayoría qué significa esto?

Obra del señor Azcárate, diez volúmenes, 39 pesetas. (El señor Azcárate ric, y los rumores de la Cámara apagan la voz del orador).

También figura una Historia de España del señor Altamira, en diez volúmenes, que no existe tampoco ni ha existido nunca».

Ho fan pera no enfartegar als concurrents a les biblioteques populars. Vés qui se n'ha de preocupar de tot allò de Recaredo, Atila, etc., etc.

Vagin llegint:

«Sigue el señor Silió, y refiriéndose a la Escuela Central de idiomas, dice que se gastaron 8.000 pesetas en dar conferencias en inglés a los alumnos, que ni siquiera conocían el vocabulario, con lo cual se aburrían soberanamente. (Grandes rumores)».

Ah, en això la culpa no es dels liberals, sinó dels ximplets que anaven a sentir les conferències. Si no hi haguessin anat, ja se n'hauria cansat el conferenciant. Y aleshores el qui s'hauria aburit hauria sigut ell.

..

Andante con moto

«Trató de la Escuela Central del Hogar respecto de la cual informó el Consejo de instrucción pública que era una diabólica invención y no existe en ninguna parte del mundo, en vista de cuyo informe, el ministro creó dicho centro de enseñanza, dotándolo con diez y siete plazas de profesoras interinas para poner las cuales no se hizo siquiera la parodia de un concurso.

La matrícula se abrió el 12 del actual y ¿sabéis cuantos alumnos hay? Pues solo cinco. (Rumores)».

Vegin si no està be l'Instrucció a Espanya. Dissent mestres per cinc deixebles. Toquen a més de tres mestres per cada una.

Aquestes noies hauràn de sortir tres cops sabies.

A què s'hi aposten que l'actual ministre d'Instrucció no les tenia tres mestres?

Prou que se li coneix!

El resum de tot això
es, segons lo que transcriu,
que no farem gaires sabies,
prò al menys farem algún ric.

Y l'elecció no es dubtosa... pera ells.

Bolets a la Reforma

Ja ho han vist, eh? Aquells celebres túnels de la Reforma se feyen allí no se sabia per què, ni per manament de qui, ni'l com, ni'l quant, ni'l per què.

Eren uns túnels espontanis, sortits allí com els bolets, o com surten les pusses als gossos de naixensa. Eren túnels de generació espontània; un cas d'aquells comparables tan sols al assumpte del kiosco del passeig de Gracia davant del baixador, el qual encara funciona, malgrat haver acordat l'Ajuntament que's tanqui.

—¿No os dais vergüenza de no descubrir nunca nada, los de la Seguridad?

—Ah sí, por diez reales con descuento pretenderán tener Colones.

De totes maneres, algú'n deu saber *qualcom*, tant del kiosco com dels túnels.

Les males llengües diuen que això es cosa de les companyies que d'acort ab *algú* varen indicar que'ls hi aniria molt be tenir els túnels fets per un cas de que, ab el temps, se'ls hi exigís passar per sota terra a fi de que no fessin nosa.

Jo no sé per què tothom s'ha indignat tant per això. Tan

—¡Qué bochorno para vosotros no haber descubierto a la secuestrada!
—¡Ah! ¿Pero es que ha habido una secuestrada?

clar que es. Si les companyies haguessin de fer-se's túnels els hi costaria molt car, mentres que fent-los ara l'Ajuntament, els hi sortirà per rès, o quasi rès.

Ara en serio: Afortunadament, el senyor Sostres no es Marquès de Marianao, ni de la Democràcia. Es un home que fa d'alcalde y que, si no li priven, donarà disgustos serios als que tants n'han donat a Barcelona.

Y l'alcalde ha ordenat la suspensió de les obres dels túnels de la Reforma, fins que s'erradicarà allò que hem dit: el còm, el quàn y el per què.

Xòquila, senyor batlle, que ja feya temps que no podíem fer-ho amb cap alcalde de R. O.

Nyigo-Nyigo

Hⁱ hà gent que detesta la Quaresma no més que pel bacallà y jo trobo que ella ens obliga, al menys un dia a la setmana, a fer vida d'altre aliment que no el cotidià y amb el qual ens embotariem de tanta carnassa continua.

La Miquela per sa part, utilisant medis senzills, m'arregla uns morros (de bacallà, es clar) que fins Lluís XV hi hauria sucut pa. Segons les meves notícies, en aquell temps el bacallà no se salava, no pas per falta de sal, sinó perquè devien desconèixer el procediment de conservació. Aquell rei, doncs, devia contentar-se amb els peixos decadents que li donava el Sena y encara gracies, però segur que en cosa o altra devia trobar la seva compensació. Nosaltres al menys l'hi trobem. En aquesta època de l'any, justament quan se'ns tanca mitja porta dels restaurants, se'ns obren de bat a bat les del Palau de la Música y això fa esperar y beneir la Quaresma, per més que amb ella vagin de braset

els peixos presumits del Cantàbric y el bacallà senzillament guisat de la Miquela.

Además, el concert no es espectacle, es música pura, y fins pera descansar la visió va be pera els profans aquet dejuni de decorat.

Beneida, doncs, siga la Quaresma que, sense moixigangues, sabres ni robes, ens fa sentir el nyigo-nyigo directe, rebut de primera mà, sense intervenció de totes aquelles coses.

En Thibaut y en Granados, armats de violi y piano han comensat la palestra en dos dies diferents. De Sonates ens en han donat una mà: la de Kreutzer, vuy dir, Beethoven, la de Haydn, Mozart, Leken, un soneriu, que degust encara'm sonen a l'orella.

Anem a dir que l'arc den Thibaut es un arc com el del Pont del Diable que, amb tot

y ésser vell, encara aguanta un home, però creguin que m'he convensut de que sense la persona l'arc den Thibaut seria com un altre qualsevol.

Són experiencies que's van aprenent per la edat, la picardia que'ns ensenya a discórrer y a desglossar lo mitjà de lo bo. Per poc, diumenge, en Thibaut surt a tocar en mànegues de camisa; jo el vaig trobar excelent aixís y tot. També diu que's va tancar en el camerino pera no parlar amb ningú. Doncs, encara m'agrada més, perquè aixís m'evitarà una salutació de compromís si torna; y si's posa a la negligé serà un bon pas a la comoditat que un hom necessita després de dinar, prometent correspondre-li deixant-me les sabatilles. Això tot escoltant-lo amb devoció.

XIM-XIM

Macos y Micos

MACOS: Markus Hethar.—Ho publicarem la setmana entrant.

W. W.—Molt be.

E. G. C.—Anirà.

Xavier Güell.—S'aprofitarà quelcom.

P. N. Xitu.—El que'ns ha enviat no'ns acaba de fer el pes, però ens sembla que alguna altra cosa potser ens agradarà.

Pica-Pica.—Sí, senyor; també acceptem notes polítiques o mossegades, mentres sien d'actualitat.

Micos: Verderol.—Vostè ho fa expressament, però'm sembla que tampoc ho faria be.

Lluc.—Si es servit:

*Te tinc en el pensament
sempre y a tot hora
perque aquet que t'adora
ets el seu únic torment.*

Y vostè el nostre, y no únic, que es lo pitjor.
Veritas.—Vaja, home, vaja! Pera fer versos se necessita ser poeta y vostè no n'es. Es cert que, en cambi, els seus versos tampoc són versos.

IMPRESA DE MARIAN GALVE, CARME, 16

!! GRAN REVELACIÓ !!

Per fi s'ha descobert a què's deu la troballa de la nena segrestada. S'ha pogut fer la tal troballa mercès a que'l gravat que va menar fer el Governador civil, a fi de donarlo als policies pera fer les investigacions, va ser executat en els Grans Tallers de Gravat de la casa

BAGUÑA Y CORNET

Es clar que no ha estat la policia sinó els municipals els que han fet el descobriment, però això es una petita diferencia que no hi vol dir res.

Mallorca, 192; Telefon 7452.—També's reben encàrrecs: Cardenal Casañas, número 4

OBRES IMPORTANTS CATALANES

La Tradició Catalana, del Dr. Torres y Bages, Bisbe de Vic, 6 pessetes.

Llibertats y antic govern de Catalunya, den Pella y Forgas, 6 pessetes.

Nostre dret familiar, den Francisco Maspons y Anglasell, 5 pessetes.

Historia de la literatura catalana antiga, den F. R. Camboulieu y Manel Milà y Fontanals, 10 pessetes.

Regionalisme y federalisme, den Lluís Duràn y

Ventosa, ab un pròleg de l'Enric Prat de la Riba, 5 pessetas.

Cants a la patria, de l'Angel Guimerà, 5 pessetes.

Historia de Catalunya, de l'Antoni Aulestia y Pijoan, 10 pessetes.

Compendi d'Historia de Catalunya, den Joan Oliva y Milà, 2'50 pessetes.

La Nacionalitat Catalana, de l'Enric Prat de la Riba, 1 pesseta. Edició popular, 0'50 pessetes.

OBRA QUE TOTHOM HAURIA D'ADQUIRIR

Diccionari portàtil de les llengues catalana y alemanya
per el Dr. Eberhard Vogel

Preu: 3 pessetes ● De venda en la Llibreria Baguñà, Cardenal Casañas, 4

¡FUMADORS!

VEGETAL Y SENSE COLA

Postals de moltes menes
Cardenal Casañas, 4-BARCELONA

AIGUA DE ST. HILARI

No patirén dels ronyons,
del fetge, ni pàl·lid;
viurén sempre sans y bons
si en totes les ocasions,
y al menjar, feu ús diari,
de l'Aigua de Sant Hilari.

Mal de cap

Se cura en dos minuts sense antipirina prenent Jaquesurine Golebani 1 pta. capsa. Demanis a totes les farmacies y Rambia de les Flors, 4.

CALLICIDA LLUCH

Mata infaliblement els Ulls de poll, sense'l més petit dolor ni molestia. Una pesseta la capsa. També's venen en pegats, a 15 cèntims un. Com a garantia de puritat, exigeixis els noms de "Callicida Lluch" estampats en el sobre que conté'l pegat. De venda: en farmacies, drogueries y sabateries.

¿Les millors bicicletes? "SANROMA" Balma, 62 BARCELONA

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES BATLLATS Y TREBALLS DE IMPRENTA
Se fan tots menes de treballs comercials a bons preus
Baixada de Cervantes, núm. 3 (prop del carrer Avinyó). — BARCELONA

EL VIATGE DEN PORTELA

—Carat, quantes coses que'ns porta de Madrid, senyor governador!
—Per què ho dius? Per tots aquets bultos? Ai, filllet, si no més hi hà les etiquetes!